

## 5. Consummati in unum!

Ustanovitelj Opus Dei – življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

30. Okt. 2023

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Villa Tevere je bila pravcata šola, polna živih naukov. Oče je namenoma poskrbel, da bi bil že sprehod po tej hiši poučna izkušnja, pri čemer bi človek spoznal nekoliko zgodovine Opus Dei in na lastne oči videl tvorni izraz njegovega duha.

Kar kipela je od spominov: od terase na vrhnjem delu stavbe pa do kripe, kjer so globoko ob samih temeljih počivali posmrtni ostanki tete Carmen. Zgoraj, na hodniku, imenovanem *altana*, ki povezuje dva zastekljena prostora ter nudi obsežen razgled na Rim, so v kamen vsekane latinske besede:

Kako siješ, Rim! Kakšen prijeten pogled nam od tod ponujaš. Kako te krasijo tvoji številni starodavni spomeniki. In samo ti se lahko ponašaš z draguljem, ki je še plemenitejši in čistejši: s Kristusovim namestnikom.[1]

Zunaj in znotraj hiše – na hodnikih, v dvoranih in kapelah, na notranjih dvoriščih, obokih in zidovih – je obiskovalec naletel na predmete, ki so vselej prebudili kakšno misel ali priklicali spomin na daljni ali nedaven dogodek iz zgodovine Dela: nekaj opek že porušenega

*Pensionata*, slika iz babičinega doma, kozarec, ki ga je oče uporabljal kot mašni kelih v času državljanske vojne. Nauki so bili zapisani na vratnih nadpražnikih, izvezeni kakor gesla na tapiserijah, vrezani v kamnite plošče, včasih kot pojasnilo včasih kot molitveni vzklik. Kipi, okrasna stenska keramika, slike, vodnjaki, vitraži in freske, vitrine ter obeležja, imenovana tudi *viktorji* – vse to so bile vidne ponazoritve z doktrinalnim ozadjem. Še posebej ljubeče pa se je oče s svojimi petero čuti posvečal urejanju kapel v Villi Tevere. Tabernaklji, motivi oltarnih podob, gradbeni materiali in celo najmanjši okrasni detajli so šli skozi njegove roke, ko je v biroju arhitektov podajal napotke.<sup>[2]</sup> Med vsemi kapelami je prav posebno skrb namenjal Binkoštni kapeli. Gradbena dela so potekala sredi pomanjkanja in uboštva; toda v tej kapeli Generalnega sveta ni hotel skopariti s hvaležnostjo in velikodušnostjo,

čeprav je vedel, da se mu bodo dolгови nakopičili. Iz takšnega širokogrudnega nagiba je dal izdelati tabernakelj, ki bi vsaj nekoliko odseval njegovo pobožnost in v Kristusa zaljubljeno srce.<sup>[3]</sup>

Leta 1954 so bile narejene prve skice. Oče je želel ne le spodoben, ampak kolikor mogoče bogat tabernakelj. Navkljub gmotnim stiskam tistih let se na stroške ni oziral. V tisti projekt je vložil več truda, kot je bilo v njegovi navadi, zaradi posebnega pomena kapele Generalnega sveta, ki je na neki način predstavljala srce celotnega Dela.<sup>[4]</sup> Brž ko je prejel osnutek načrta, je lastnoročno na papir dodal napis, ki ga je želel videti nad vrati tabernaklja: *Consummati in unum!*<sup>[5]</sup> Skoraj dve leti sta minili od izdelave načrta, ko so maja 1956 v Rim poslali prve barvne diapozitive že skoraj dokončane umetnine. Ta je 29. septembra prispela v Villo Tevere

in 1. oktobra je oče članom  
Regionalne komisije v Španiji pisal:

Tabernakelj je čudovit. Zelo mi je  
všeč tudi ljubezen in razkošje, ki sta  
bila vanj vložena, s tem ko so ga  
okrasili znotraj. Zdi se mi, da to  
mojstrovino res lahko imenujemo  
opus Dei.<sup>[6]</sup>

(Oče je bil ganjen ob tolikšni  
rahločutnosti, ki je bila brez mere  
vložena v oblikovanje notranjščine,  
kamor človeški pogled ne seže.)

Tabernakelj ima obliko okrogle  
stavbe v renesančnem slogu, ki jo na  
vrhu zaključuje s križem okronana  
kupola. Med marmornimi stebrički  
osrednje zgradbe so štiri niše s  
srebrnimi kipci svetih posrednikov  
Dela, in sicer so upodobljeni: sv. Pij  
X., sv. Nikolaj iz Barija, sv. Tomaž  
More ter sveti arški župnik.

Nedvomno gre za izjemno umetniško  
delo: poldragi kamen lapis lazuli med  
rebri kupole, ob njej ljubki

slonokoščeni angeli; vrata tabernaklja, obložena z loščem in žlahtnimi kamni, ki služijo kot okvir šestim majhnim reliefom s prizori iz Jezusovega življenja. Nad vrati pa so zapisane besede *consummati in unum*, geslo, ki ga je razložil na veliki četrtek leta 1975, ko je na glas opravljal svojo premišljevalno molitev:

Kajti zdi se, kot da smo vsi tukaj, tesno ob Tebi, in Te noč in dan ne zapustimo, v spevu hvaležnosti in – zakaj ne? – prošnje za odpuščanje. Morda si nejevoljen, ko to govorim. Ti si nam vselej odpuščal, vedno si pripravljen odpustiti napake, zmote, sadove čutnosti ali napuha.

Consummati in unum! Da bi zadoščevali ..., da bi ti ugajali ..., da bi se ti zahvalili, saj je to velika obveznost.<sup>[7]</sup>

Oče je oltar, na katerem stoji tabernakelj z napisom, posvetil 4.

marca 1957 zvečer.<sup>[8]</sup> Pred posvetitvijo je nagovoril svoje sinove, ki so bili tam zbrani:

Naša mati, Opus Dei, je v polnem razmahu, po vsem svetu se širi v čudovitem uboštvu. Jezusu pa smo pripravili ta tabernakelj in vanj vložili največje razkošje, kar smo ga zmogli. Želeli smo, da so na njem vidne tiste njegove besede:

consummati in unum, zato da bi bila srca vseh nas, tako kot prej tudi sedaj in pozneje, za vedno, eno samo srce. Da bi se uresničile svetopisemske besede: multitudinis autem credentium erat cor unum et anima una.<sup>[9]</sup>

Z besedami, zapisanimi nad vrati tabernaklja, je želel ustanovitelj izrecno poudariti, kako pomembna je edinost. V pridigah, pri klepetih in v pismih je svoje otroke spodbujal k premišljevanju o bistvu te edinosti.

Le nekaj mesecev po posvetitvi  
oltarja jim je pisal:

Na tabernakelj kapele Generalnega  
sveta sem dal zapisati te besede:  
consummati in unum. Vsi smo eno z  
Jezusom Kristusom! Naj v božji  
vigenj položeni vselej ohranjamo to  
prelepo edinost uma, volje, srca. In  
naj nam naša Mati, čudovita in  
rodovitna struga, po kateri ljudem  
pritekajo vse milosti, skupaj z  
edinostjo podeli jasnost, ljubezen in  
srčnost.[10]

Ustanovitelj je videl, kako so njegovi  
otroci včlenjeni v edinost, enotni  
kljub fizični oddaljenosti, nikdar  
sami ali razkropljeni, srčni – s  
srčnostjo božje ljubezni:

Nihče izmed vas ni sam, nihče ni  
prosti verz. Smo verzi iste pesnitve,  
epske, božanske. In vsi želimo vedno  
ohranjati celovito to čudovito  
edinost, to sozvočje, ki nas dela srčne  
in učinkovite v služenju Bogu, da

smo ut castrorum acies ordinata,  
kakor vojska v bojnem redu.

Zdaj govorim vsakomur izmed vas na uho: Pomni, hči ali sin moj, da se tvoja šibkost, šibkost drugih in tudi moja šibkost, kadar smo mi consummati in unum, združijo v božji ljubezni in se spremenijo v ogromno moč. Kajti brat, ki mu njegov brat pomaga, je kot utrjeno mesto, frater qui adiuvatur a fratre quasi civitas firma!<sup>[11]</sup>

\* \* \*

Kadar je šlo za dostojnost bogočastja in krašenje kapel, se oče ni oziral na stroške in dolgove. V stavbah je manjkalo še precej pohištva in druge opreme, ki bi jo bilo treba nakupiti, zato slovesnost, na kateri so 9. januarja 1960 simbolično postavili poslednji kamen, nikakor ni pomenila konca operacije Villa Tevere. Gradbena dela so se začela leta 1949, a še vedno ni napočil

trenutek, ko bi bilo razgrnjeno tudi poslednje posteljno pregrinjalo. Stvar sama po sebi ni imela posebne teže, saj je bilo tovrstnih skritih anekdot, povezanih z gradnjo Ville Tevere, na ducate. Toda oče je svojim hčeram naročil, naj si to podrobnost zapomnijo.

Leta 1956 ni bilo v hišah tistega stavbnega kompleksa niti enega posteljnega pregrinjala. Oče je to seveda opazil, vendar so se mu sproti kopičile potrebe, ki so bile nujnejše od posteljnih pregrinjal. In prav tako kot so gojenci Rimskega kolegija sv. Križa »pojedli« tri klavirje, so najbrž morali pojesti tudi precej blaga. Takole o ustanovitelju pričuje Florencio Sánchez Bella: »Kadar sem med letoma 1955 in 1957 iz Rima potoval v Madrid, me je obzirno prosil, naj pridobim blago za posteljna pregrinjala. Prijatelji so mi v ta namen dali denar, vendar je bil

denar porabljen za hrano in tako smo ostali brez blaga.«<sup>[12]</sup>

Sčasoma jim je le uspelo ukrojit

nekaj pregrinjal. Leta so tekla in gmotno stanje se ni izboljšalo, toda njegove hčere v administraciji so očetu predstavile načrt, po katerem bi čez nekaj časa vse spalnice opremile s posteljnimi pregrinjali, začeniši s sobami Generalnega sveta. Oče jim je naročil, naj vrstni red spremenijo. Prve naj pridejo na vrsto numerarije pomočnice, nato Rimski kolegij in zatem prostori Generalnega sveta, vztrajal pa je pri tem, da mora on pregrinjalo dobiti zadnji.<sup>[13]</sup>

Nekega dne, 28. februarja 1964, je stopil v svojo sobo. Ko je zagledal s pregrinjalom pokrito posteljo, je obstal kot okamenel ter sam pri sebi dejal: ***Jožefmarija, zdaj si pa bogat! Naj živi razkošje in kdor ga je prinesel.***<sup>[14]</sup>

Le kdo drug kot njegove hčere bi mu mogel prinesiti takšno razkošje? Dva dni pozneje, v nedeljo, 1. marca, je po telefonu poklical Mercedes Morado, centralno tajnico:

Hvala, hči moja, Bog te blagoslovi! Kakšno presenečenje me je čakalo oni dan, ko sem prišel v svojo sobo. Mislil sem, da sem se zmotil, in sem si rekel: Jožefmarija, zdaj si pa bogat! Po 36 letih je to prvič, da imam posteljno pregrinjalo. Nato je dodal:

Videla si, kako sem vam v teh letih vztrajno ponavljal, da hočem biti zadnji, ki bo dobil pregrinjalo za posteljo. S tem sem želel doseči, da bi se vam v spomin vtisnila dva nauka: prvi je velika ljubezen, ki jo čutim do svojih hčera in zaradi katere sem določil, da pregrinjalo najprej dobite ve; drugi pa je nauk o uboštvu, da bi videle, da je mogoče brez težav shajati tudi brez pregrinjala. Hči

moja, želel bi, da bi nekoč svojim sestram ti povedala to zgodbo.<sup>[15]</sup>

Čez dva dni je pisal vikarju v Španiji ter v pripisu slovesno dejal:

Velika novica! Že tri ali štiri dni me prevzema silno spoštovanje, kadar stopim v svojo spalnico, kajti zdaj imam na postelji pregrinjalo! Ali to pomeni, da končno imamo toliko denarja, da si lahko kupimo posteljno pregrinjalo? Blagoslovljeno uboštvo! Brez vzbujanja pozornosti ljubíte to krepost skupaj z vsem, kar s seboj prinaša. Laus Deo!<sup>[16]</sup>

\* \* \*

***Prelepa edinost uma, volje, srca***, ki jo je ustanovitelj želel za svoje otroke v Delu, je bila zaobjeta v duhu Opus Dei, kar je v pismu izrazil z besedami:

Vsi člani Opus Dei – duhovniki in laiki, numerariji, oblati<sup>[17]</sup> in

supernumerariji, moški in ženske, samski in poročeni – živimo isto duhovno življenje: ni izjem. Imamo en sam dom in eno samo skledo.<sup>[18]</sup>

Skleda, iz katere so zajemali, je vsebovala en sam duhovni živež za vsakršne razmere in življenjske okoliščine, v katerih bi se lahko znašel katerikoli njegov sin ali hči. In govoril jim je:

Smo kakor ulomki z istim imenovalcem. Števec je nadvse obsežen, brezmejen: vselej prilagojen okoliščinam vsakega izmed članov. Skupni imenovalec: imamo značilen oziroma poseben duhovni nauk, ki nas žene k iskanju osebne svetosti.<sup>[19]</sup>

Verniki Dela, je trdil ustanovitelj, ohranjajo veliko raznolikost svoje osebnosti, števec, ki predstavlja značaj in talente vsakega posameznika. Vsi imajo nekaj skupnega, nekaj konkretnega in učinkovitega: magnet, ki vse enako

vleče k prizadevanju za svetost po duhu Opus Dei. »Največje zagotovilo za edinost Dela pa je združenost vseh članov z očetom in njegovimi nameni.«<sup>[20]</sup>

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

<sup>[1]</sup> Latinsko besedilo se glasi:

O QUAM LUCES

ROMA

QUAM AMOENO HINC RIDES  
PROSPECTU

QUANTIS EXCELLIS ANTIQUITATIS  
MONUMENTIS

SED NOBILIOR TUA GEMMA ATQUE  
PURIOR

CHRISTI VICARIUS

DE QUO

UNA CIVE GLORIARIS

A. MDCCCCLI

[2] Prim. Jesús Álvarez Gazapo, *Sum.* 4436 in 4437.

[3] Zoper stiskaštvo pri bogočastju, ki se izgovarja na revne, pravi:

***Tista ženska, ki je v Betaniji v hiši gobavca Simona z dišečim oljem mazilila Učiteljevo glavo, nas spominja na obvezo velikodušnosti v čaščenju Boga.***

***– Vse razkošje, veličastnost in lepota se mi zdijo še premalo.***

***– Vsem, ki jih moti bogastvo svetih posod, okrasja in oltarjev, daje odgovor Jezusova zahvala: Opus enim bonum operata est in me –***

***dobro delo mi je storila*** (Pot, št. 527).

[4] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 715. Kapela Generalnega sveta, pravi msgr. Javier Echevarría, »je postala nekako glavna kapela, srce Opus Dei« (*Sum.* 2122). Oče je govoril, da so kapele centrov Dela kakor »Betanija«, in želel je, da so v apsidi Svete Marije miru (današnje prelatske cerkve) poleg Božje Matere in apostolov upodobljeni Lazar, Marta in Marija.

[5] Prim. AGP, P01 1975, str. 111. *Consummati in unum* – popolnoma eno (Jn 17,23).

[6] Pismo, EF-561001-1. Svojim otrokom, ki so delali v delavnici Arte Granda, kjer je bil tabernakelj izdelan, je pisno čestital (prim. Pismo, EF-570415-1).

V neki zabeležki iz sredine novembra 1930 piše: ***Silno me je zbolelo, ko***

*sem nekega gospoda duhovnika  
slišal reči, da sveto posodje ne sme  
biti bogato in da raje vidi – tako je  
dejal – najsvetejši zakrament v  
kositrnih posodah, kot pa da bi  
gledal ljudi trpeti pomanjkanje.  
Šel je tako daleč, da bi rade volje  
prodal celo monštrance, kelihe in  
ciborije ... Moj Bog! Jaz, ki sem Te  
tolikokrat užalil in ki pred Teboj  
brez dvoma veljam neprimerno  
manj kot tisti duhovnik,  
razmišljam precej drugače:  
tabernaklji Božjega dela, trezorji  
za najboljši zaklad, bodo s Tvojo  
pomočjo navzven zelo bogati,  
čeprav povsem prekriti s  
pregrinjalom, in potrudili se  
bomo, da bodo v notranjosti  
ozaljšani z briljanti, biseri in  
rubini – s krvjo in solzami – kot  
zadoščevanje, ki ga boš videl le Ti,  
moj Bog (Zapiski, št. 112, 17.–19. 11.  
1930).*

[7] Meditacija na veliki četrtek 1975  
(AGP, P01 1975, str. 110).

[8] V tistih dneh je bilo dokončanih več kapel. Prejšnji dan je bil posvečen oltar sv. Marije v zakristiji, naslednje jutro pa oltar v kapeli z relikvijami. Popoldne 4. marca je msgr. Antonio Samoré posvetil oltar Svete Trojice v očetovi kapeli; temu obredu je prisostvovala manjša skupina gojencev Rimskega kolegija, ki so predstavljali posamezne regije. Zaradi tega je posvetitev oltarja v Binkoštni kapeli prišla na vrsto šele zvečer istega dne, bilo pa je to ravno na dan, ko so izvedeli, da ima teta Carmen raka.

[9] AGP, P01 1975, str. 117.

*Multitudinis autem credentium erat cor unum et anima una* – množica teh, ki so sprejeli vero, je imela kakor eno srce in eno dušo (Apd 4,32).

[10] *Pismo* 29. 9. 1957, št. 83.

[11]        Pismo 28. 3. 1955, št. 31.

[12]        Florencio Sánchez Bella, *Sum.*  
7487.

[13]        Mercedes Morado García, RHF,  
T-07902, str. 49.

[14]        María Begoña Álvarez Iráizoz,  
RHF, T-04861, str. 66.

[15]        Mercedes Morado García, RHF,  
T-07902, str. 50.

[16]        Pismo Florenciu Sánchezu Belli,  
EF-640303-1.

[17]        Izraz *oblat* je bil kmalu  
nadomeščen z besedo *pridružen*.

[18]        Pismo 8. 8. 1956, št. 10; prav to jim  
je dejal že pred leti: ***Naše Delo,***  
***otroci moji, je zdrava družina, ker***  
***vsi – zvesti skupnemu poklicu v***  
***Opus Dei, ki smo ga prejeli tako***  
***laiki kot duhovniki – stremimo k***  
***svetosti, lastni krščanskemu***  
***poklicu. V zdravi družini je dovolj***

***ena skleda, nihče nima posebne diete; kajti posebno prehrano je treba pripravljati takrat, ko je v družini bolnik. Za duhovno življenje članov Dela imamo le eno vrsto hrane, imamo istega duha: eno samo skledo*** (Pismo 2. 2. 1945, št. 10).

[19] *Pismo* 8. 12. 1949, št. 29.

[20] Álvaro del Portillo, *Sum.* 716.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated  
automatically from [https://opusdei.org/  
sl-si/article/5-consummati-in-unum/](https://opusdei.org/sl-si/article/5-consummati-in-unum/) (17.  
Feb. 2026)